

3 lipca 1931 r.

C03b 25/00²

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 13746.

Yvon Brancart
(Fauquez-lez-Virginal, Belgja).

Kl. ~~32 a 1~~

32a 25/00

Stół odlewniczy dla hut szklanych.

Zgłoszono 30 sierpnia 1929 r.

Udzielono 11 maja 1931 r.

Pierwszeństwo: 21 lutego 1929 r. (Belgja).

Przedmiotem wynalazku niniejszego są urządzenia przeznaczone do chłodzenia stołów odlewniczych, używanych w hutach szklanych, i które z powodu wysokich temperatur, działających na nie podczas wylewania roztopionego szkła, ulegają odkształceniom.

Zwykle stoły odlewnicze chłodzone są strumieniem wody krążącej pod płytą, omywającą żeberka, w które płyta jest zaopatrzona celem zwiększenia chłodzonej powierzchni. Po pewnym czasie pracy płyta staje się wypukłą pod wpływem ciepła; części jej dolnej powierzchni na skutek tych wypukłości nie sięgają do wody i nadmiernie ogrzewają się. Pod temi wypukłościami częściami tworzą się również przestrzenie z parą, która przeszkadza wodzie jed-

nostajnie chłodzić płytę. Takie miejscowe nagrzewania często wystarczają do rozsadzenia płyty.

W myśl wynalazku niniejszego pierwszą z tych wad usuwa się w ten sposób, iż otwory kanałów wejściowych i wyjściowych dla wody robią się na dolnej powierzchni płyty w punktach, położonych nad poziomem części wypukłych płyty tak, iż poziom wody ustala się wyżej od tych wypukłych części. Z drugiej strony unika się tworzenia przestrzeni parowych w ten sposób, że w tem miejscu płyty, gdzie wypukłość jest największa umieszcza się jedną lub więcej małych rurek, wychodzących poza płytę, a które pozwalają parze uchodzić pod płytę.

Te dwa urządzenia uwidocznione są

schematycznie na załączonym rysunku, na którym fig. 1 przedstawia widok z końca stołu odlewniczego w przekroju poprzecznym. Fig. 2 przedstawia stół w widoku bocznym, fig. 3 — przekrój podłużny płyty.

Na tych figurach 1 oznacza płytę, 2 — żeberka, 3 — komorę do cyrkulacji krążącej wody oraz 4 — blachę, która stanowi dno tej komory. Woda wchodzi do komory 3 przez przewody doprowadzające 5, umieszczone na tym z końców stołu, który narażony jest na pierwsze zetknięcie się z roztopionym szkłem i odpływa przez przewody wyjściowe 6 drugiego końca stołu. Przewody 6 są węższe od przewodów dopływowych 5, aby komora 3 była zawsze wypełniona wodą.

Dwa przewody dopływowe 5 są umieszczone przeważnie na bokach płyty 1 i wchodzi do rowków lub kanałów 7, umieszczonych na dolnej powierzchni płyty. Wydrążenia podobne do wskazanych na rysunku cyfrą 8 zawierają górne końce przewodów odpływowych 6 na drugim końcu stołu tak, że woda dopływa i wypływa na poziomie wyższym od dolnej powierzchni płyty i omywa wszystkie nawet wypukłe części płyty.

W wydrążeniu 10 środkowej części płyty 1, gdzie wypukłość jest największa i gdzie zbiera się para, wydzielona z chłodzącej wody (fig. 1), znajduje się koniec małej rurki 9; koniec tej rurki może być również umieszczony bezpośrednio pod płytą (fig. 3). Rurka ta przechodzi zgóry nadół przez komorę 3 i blachę 4 i w miarę tego, jak się tworzy para, usuwa ją z pod

stołu. Tę rurkę 9 daje się zwykle o bardzo małym przekroju, aby tylko nieznaczna ilość wody, jeżeli nie ma pary do usuwania, mogłaby się wylać przez tę rurkę.

Wynalazek może być zastosowany również dobrze do stołów odlewniczych ruchomych, jak i do stołów stałych.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Stół odlewniczy dla hut szklanych, znamienny tem, że przewody dopływowe i odpływowe wody chłodzącej wchodzi do komory, w której krąży woda, nad poziomem najwięcej wypukłych części dolnej powierzchni płyty tak, iż woda wypełnia komorę powyżej tych wypukłych części.

2. Stół odlewniczy według zastrz. 1, znamienny tem, że przewody dopływowe i odpływowe wody chłodzącej wchodzi do wydrążeń, wykonanych w dolnej powierzchni płyty.

3. Stół odlewniczy według zastrz. 1—2, znamienny tem, że w odpowiednich punktach płyty umieszcza się jedną lub więcej rurek do odprowadzania nazewnątrz pary, która zbiera się pod częściami wypukłymi tej płyty.

4. Stół odlewniczy według zastrz. 3, znamienny tem, że rurka lub rurki do usuwania pary połączone są z jednym lub więcej wydrążeń, wykonanych w płycie w jej środkowej części.

Yvon Brancart.
Zastępca: Inż. M. Brokman,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

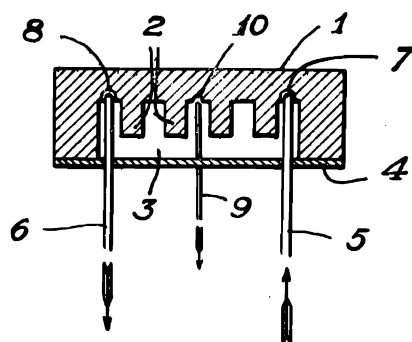

Fig. 2.

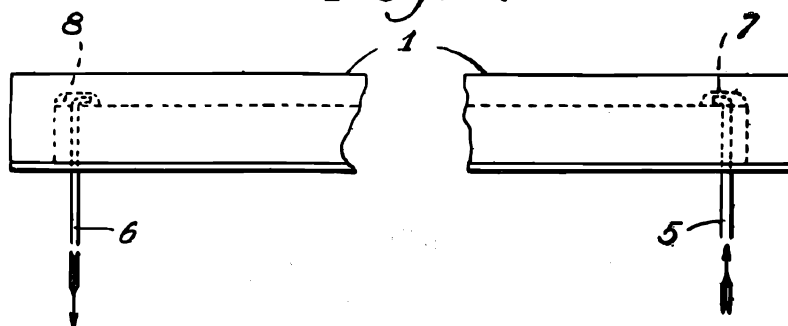

Fig. 3.

